

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **K. R.**, zastoupený JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem se sídlem Karlovo náměstí 559/28, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2020, č. j. 41 A 63/2018 – 92,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 9. 7. 2018, č. j. ODSČ-40349/17-84, byl žalobce uznán vinným, že dne 28. 12. 2016 ve 21:43 hod. řídil autobus tovární značky X, SPZ: X v Brně na ulici Kamenice směrem ke křižovatce s ulicí Jihlavskou a při odbočování doleva na Jihlavskou směrem k Vídeňské ulici nedal přednost v jízdě protijedoucímu osobnímu automobilu Škoda Octavia, SPZ: X (dále jen „*protijedoucí vozidlo*“), řízenému po ulici Dlouhé směrem k ulici Kamenice L. N., přičemž ke střetu vozidel nedošlo, řidič L. N. reagoval objetím autobusu a vyjel vpravo na chodník, o jehož hranu si poškodil vozidlo. Tímto jednáním žalobce porušil § 21 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů („*zákon o silničním provozu*“), čímž se z nedbalosti dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 téhož předpisu;

za to mu byla uložena podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, v souladu s § 11 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, jako sankce pokuta ve výši 2 500 Kč a dále podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč.

[2] K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 9. 2018, č. j. JMK 134672/2018, změnil výše vymezené rozhodnutí Magistrátu města Brna tak, že ve výroku o nákladech řízení se odkaz na § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky, nahrazuje odkazem na § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, ve znění vyhlášky č. 340/2003 Sb., a ve zbytku rozhodnutí Magistrátu města Brna potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 29. 1. 2020, č. j. 41 A 63/2018 – 92, zamítl jako nedůvodnou.

[4] Jádrem žalobní argumentace bylo, že vina žalobce nebyla ve správním řízení spolehlivě prokázána, správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav, protože (mimo jiné) neprovedly důkazy navržené žalobcem, zejména vyšetřovací pokus ohledně rozhledu žalobce ve směru jízdy, a nezjistily rychlost protijedoucího vozidla. Podle žalobce správní orgány pochybily, jestliže si tuto otázku posoudily samy, aniž by si opatřily znalecký posudek. Žalobce tvrdil, že ze své pozice řidiče autobusu nemohl vidět protijedoucí vozidlo vzhledem k vertikálnímu členění terénu a že toto vozidlo jelo nepřiměřenou rychlostí.

[5] Krajský soud shledal výše uvedená žalobní tvrzení nedůvodnými. Poukázal na to, že žalobce v průběhu správního řízení změnil výpověď a verzi o vysoké rychlosti protijedoucího vozidla předložil až po osmi měsících od nehody. Soud dále poukázal na výpověď svědka – spolujezdce žalobce, který uvedl, že před najetím do křižovatky měl žalobce řádný výhled a viděl daleko. Podle krajského soudu nemohl jet řidič protijedoucího vozidla nepřiměřenou rychlostí. Též drobnější poškození tohoto vozidla, které, aby se vyhnulo autobusu (řízenému žalobcem), narazilo do obrubníku, nasvědčuje tomu, že rychlost tohoto vozidla nebyla vysoká.

[6] Co se týče žalobcova tvrzení o nedostatečném výhledu z místa řidiče, krajský soud konstatoval, že se nejednalo o nepřehlednou křižovatku, což plyne z fotografie a popisu dopravní nehody policií. Křižovatka byla osvětlená a žalobce i jeho spolujezdec jako svědek shodně tvrdili, že žalobce měl do křižovatky dobrý výhled. Řidič autobusu má ze své vyšší pozice do dálky lepší rozhled než řidič osobního automobilu. Navíc žalobce ve správním řízení uvedl, že touto křižovatkou projíždí zpravidla jedenkrát týdně nebo jedenkrát za 14 dnů, takže místo dobře znal.

[7] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

pokračování

[8] Stěžovatel nejprve rekapituluje průběh správního řízení a obsah napadeného rozsudku. Dále opakuje svoje argumenty proti rozhodnutí žalovaného, zejména se vymezuje proti dokazování před správním orgánem prvního stupně. Provedení důkazu – fotodokumentace z místa dopravní nehody z internetových stránek mapy.cz – je podle stěžovatele nezákonné a neobjektivní, protože nelze zjistit, z jaké výšky byla fotodokumentace pořízena.

[9] Správní orgány také nezohlednily rychlou jízdu protijedoucího vozidla a toto pochybení nenapravit ani krajský soud. K této otázce správní orgány neprovedly v podstatě žádné dokazování, přestože rychlost jízdy by bylo možné zjistit například „znaleckým zkoumáním“. Stěžovatel spatřuje pochybení správních orgánů v tom, že si rychlost protijedoucího vozidla posuzovaly samy, ačkoli nejsou znalcem z oboru dopravy. Rychlost protijedoucího vozidla odhadly na 47 km/h, což stěžovatel sporuje. I kdyby však vzal tuto rychlost za prokázanou, jednalo se podle stěžovatele o rychlost nepřiměřeně vysokou, protože se událost odehrála na nepřehledné a frekventované křižovatce.

[10] Stěžovatel dále uvádí, že z videozáznamu ve správním spise vyplývá, že před autobusem (řízeným stěžovatelem) jel osobní automobil, který vjel do křižovatky a vytvořil pro protijedoucí vozidlo překážku, která stěžovateli bránila plynule projet křižovatkou. Nehodu způsobil řidič protijedoucího vozidla svoji neopatrnou rychlou jízdou. Ačkoli se mu objevila překážka v podobě vozidla jedoucího před autobusem žalobce, projížděl křižovatkou bez výrazného zpomalení tak, že jako při slalomu proklíčkoval mezi vozidly jedoucími v protisměru, aniž by rychlost jízdy přizpůsobil situaci.

[11] Pochybení žalovaného, které také „nenapravit“ krajský soud, spatřuje stěžovatel i v tom, že žalovaný a správní orgán prvního stupně nezohlednili dostatečně vertikální členění terénu. Světla protijedoucího vozidla se alespoň po krátkou dobu před projetím křižovatky nacházela z pohledu stěžovatele za horizontem. Správní orgány měly provést k této otázce vyšetřovací pokus, ale důkaznímu návrhu stěžovatele (stejně jako krajský soud) nevyhověly.

[12] Krajský soud se s námitkami ohledně nedostatečného výhledu stěžovatele z kabiny (jak jsou naznačeny v předchozím odstavci) „v podstatě vůbec nevypořádal“. Pouze argumentaci správních orgánů označil za správnou, aniž by své úvahy rozvedl. Odůvodnění napadeného rozsudku je velmi stručné a nekonkrétní. Stěžovatel je přesvědčen, že správní orgány (stejně jako krajský soud) neprovedly řádné dokazování. Cituje k tomu trestní judikaturu Nejvyššího soudu, podle níž je výhledové poměry třeba zjistit zpravidla vyšetřovacím pokusem.

[13] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel odkazuje na konkrétní ustanovení správního řádu, která podle něj byla porušena při řízení před správními orgány.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že všechna stížnostní tvrzení jsou „recyklací“ tvrzení uplatněných v žalobě a předtím ve správním řízení. Stěžovatel opakuje

výhrady proti postupu správních orgánů, nanejvýš dodává, že krajský soud jejich pochybení nenapravitel či neprovedl stěžovatelem navržený důkaz. Za jedinou „*snad projednatelnou*“ kasační námitku považuje žalovaný tvrzení na str. 11 kasační stížnosti, že se krajský soud nevypořádal se žalobními námitkami. Krajský soud se podle žalovaného s podstatou věci vypořádal sice méně obsáhle než žalovaný, ale přesto srozumitelně uvedl vlastní hodnocení skutečností, které považoval za podstatné. Žalovaný proto považuje napadený rozsudek za srozumitelný, přezkoumatelný a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. O věci přitom rozhodl bez jednání podle § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námitky stěžovatele. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[18] Stěžovatel tvrdí, že se krajský soud „*v podstatě vůbec nevypořádal*“ s námitkami ohledně nedostatečného výhledu stěžovatele z kabiny a že pouze označil argumentaci správních orgánů za správnou, aniž by své úvahy rozvedl. Stěžovatel sice podřadil důvody kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., avšak uvedený důvod je nutno subsumovat pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podřazení kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je nicméně věcí právního hodnocení věci kasačním soudem, a nezakládá proto nedostatek návrhu. K tomu srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS (všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[19] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že stěžovatel předkládá nejasná, ba vnitřně rozporná tvrzení; pokud se jeho tvrzení rozdělí, je vidět, že na jedné straně tvrdí, že se krajský soud s danou otázkou „*vůbec nevypořádal*“, na druhé straně se s ní (pouze) „*v podstatě nevypořádal*“. První možnost naznačuje, že krajský soud žalobní námitku **zcela opomněl**; druhá možnost *de facto* připouští, že se krajský soud k této otázce vyjádřil, byť nedostatečně.

[20] Kasační soud konstatuje, že krajský soud se příslušnou žalobní námitkou zabýval v odstavcích 90 až 93 napadeného rozsudku; rozhodně tedy nelze přisvědčit tvrzení,

pokračování

že by se s ní vůbec nevypořádal (viz k tomu rekapitulaci příslušné části odůvodnění napadeného rozsudku v odstavci [6] výše). Je pravdou, že krajský soud pojal vypořádání dané žalobní námitky poměrně stručně; to však nezakládá vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Krajský soud totiž správně vymezil jádro žalobní námitky a odpověděl na ni; přezkoumatelně přitom vysvětlil, proč správní orgán nepochybil, když neuvěřil skutkové verzi stěžovatele o nedostatečném výhledu z kabiny řidiče autobusu.

[21] I v ostatních bodech krajský soud v napadeném rozsudku řádně a srozumitelně (byť stručně) vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se s podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací (viz odstavce 80 až 95 napadeného rozsudku).

[22] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[23] Stěžovatel dále v kasační stížnosti naznačuje, že nejen správní orgány, ale ani krajský soud neprovedl jím navržený důkaz – vyšetřovací pokus na místě nehody (str. 10 kasační stížnosti). Nejvyšší správní soud k tomu předně podotýká, že tato námitka je matoucí. Ze spisu krajského soudu totiž ověřil, že stěžovatel v řízení před krajským soudem výslovně provedení tohoto důkazu po soudu nepožadoval. V závěru žaloby (viz str. 11) sice pod rubrikou „*důkazy*“ vyšetřovací pokus označil, ale žalobní argumentace směřovala k tomu, že tento důkaz nebyl proveden ze strany správních orgánů a toto pochybení musí vést ke zrušení jejich rozhodnutí s ohledem na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci (obdobně viz argumentace uvedená v podání stěžovatele ze dne 22. 1. 2020 označeném jako „*písemný závěrečný návrh*“, viz č. l. 81 spisu krajského soudu). Z protokolu o jednání dne 11. 12. 2019 (viz č. l. 71 a násl. spisu krajského soudu) vyplývá, že zástupce stěžovatele toliko požadoval, aby byl „*správní orgán zavázán provést rekonstrukci nehodového děje*“ a že „*bylo na místě provést vyšetřovací pokus, kdy by si správní orgán (...) křížovatku projel*“. K důkazu navrhl pouze přehrání videozáznamu z nehody (obsaženého ve správním spise), neboť je „*zakódovaný*“ (z dalšího průběhu jednání je ale zřejmé, že stěžovatel byl s tímto videozáznamem již dříve seznámen, což dále nezpochybňoval). Z protokolu je dále patrné, že krajský soud na jednání usnesením rozhodl, že dokazování prováděno nebude. Ani na dalším jednání dne 22. 1. 2020 stěžovatel nenavrhl, aby vyšetřovací pokus provedl krajský soud, opět pouze podotkl, že vyšetřovací pokus měl provést správní orgán a ve věci nebyl náležitě zjištěn skutkový stav (viz protokol na č. l. 79 spisu krajského soudu). Není proto případné vytýkat za takové situace krajskému soudu, že tento důkaz „*bez dostatečného vysvětlení*“ neprovedl a porušil právo žalobce na spravedlivý proces, neboť v řízení před soudem se stěžovatel provedení tohoto důkazu nedomáhal. K věcné podstatě této námitky, tedy ke zjištění skutkového stavu věci a otázky viditelnosti v dotčené křížovatce, se krajský soud vyjádřil (již zmíněné odst. 90 až 93 napadeného rozsudku, viz odstavec [20] výše) a též uzavřel, že nebylo třeba provádět žádné další dokazování, včetně vyšetřovacího pokusu, jak navrhoval stěžovatel (viz odst. 94 napadeného rozsudku). Tato námitka proto není důvodná.

[24] Co se týče zbylých námitek, obsažených v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud přisvědčuje žalovanému, že stěžovatel pouze opakuje svoje výtky vůči postupu správních orgánů či opakuje svoji žalobní argumentaci (viz odstavce [8] až [11] výše). Na několika místech k tomu přidal dovětek, že krajský soud „nenapravit“ vytýkaná pochybení správních orgánů.

[25] K tomu zdejší soud uvádí, že rozsudek krajského soudu je přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem **proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu** (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat **právě k tomuto rozhodnutí** (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 – 73).

[26] Stěžovatel však v celé kasační stížnosti (vyjma obecné výtky nedostatku důvodů napadeného rozsudku – viz odstavce [18] výše) pouze opakuje svoje námitky vůči postupu správních orgánů či opakuje svoji žalobní argumentaci. Na věci nic nemění ani to, že stěžovatel na několika místech vytkl krajskému soudu, že „nenapravit“ určitá pochybení; k tomu totiž stěžovatel již jen mechanicky opakuje svoje žalobní tvrzení, aniž by na argumenty krajského soudu, uvedené v napadeném rozsudku, konkrétně reagoval.

[27] Tyto stěžovatelem uplatněné námitky tedy směřují proti jinému, než nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku), ve kterém stěžovatel již obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci, a nejedná se tedy o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srovnej například usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 – 63, publ. pod č. 4051/2020 Sb. NSS). Touto částí kasační stížnosti se proto Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat pro její nepřipustnost (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[28] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost (v rozsahu, ve kterém mohla být věcně projednána) nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[29] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – nebylo v jeho případě prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

pokračování

V Brně dne 9. prosince 2021

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu